UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...

Ortega, Cristóbal de

Lugduni, M.DC.LXXX.

VI. An inefficax intentio perditionis reprobi causa Deo sit reprobationis ipsius à gratia efficace? quæve Dei intentio, ac finis eam reprobationem præcedat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-94285

Visual Library

catiua procedit: ſed quia ex duplici fine haberi hæc voluntas à Deo poteſt: quare ex his fundamentis 2. hæc concluſio ſatis firma conſiſtit.

6. Denique circa Scoticam, & negatiuam reprobationem à gloria meritis malis reprobi, eiuſq; à gratia efficace reprobatione anteriorem poſſibilem non eſſe, cum abſoluta executiua, & libera excluſione à gloria, cum abſolutè, tum ob reprobi demerita probata ex dictis, quoad vtramque partem concluſio eſt, etenim negatiua illa anterior demeritis abſolutis reprobi à gloria reprobatio eſt deliberata omiſſio in Deo ex æternitate abſolutè exiſtens, nec ſolum præciſio ab electione reprobi ad gloriam pro eo ſigno priori, & primo ex Scoticis ſignis conſiderata, vt ſupra ex eius germana mente, ac genuina ſententia oſtendebamus: inde vero euidens eſt Deum pro nullo poſteriori ſigno naturæ velle reprobo gloriam ſine contradictione poſſe ex ea vero impotentia volendi gloriam reprobo efficaciter in primo illo ſigno facta Deo, ſine cuius efficace voluntate nihil eſſe de facto poteſt, manet gloria abſolutè impoſſibilis, eiuſq; priuatio abſolutè neceſſaria: quare, & huius priuationis contingentia, & libertas reprobationi negatiuæ à gloria repugnat: inde vero conſtat, & cum eiuſmodi reprobatione negatiua à gloria excluſionem executiuam reprobi ab illa ob demerita ipſius eſſe non poſſe cum anterius longe neceſſaria ea reprobi à gloria priuatio neceſſaria ſit: quare nec apta materia demeritorum retributioni: tum etiam, quia ex ea negatiua reprobatione à gloria contra libertatem demeritorum ea omnia inferuntur, quæ n. proximo inferebamus.

QVÆSTIO VI.

An inefficax intentio perditionis reprobi cauſa Deo ſit reprobationis ipſius à gratia efficace? quæve Dei intentio, ac finis eam reprobationem præcedat?

De præcedentia intentionis efficacis de reprobi perditione ad eius à gratia efficace reprobationem quęſtio à Deo intentos Theologos DD. fecit, vt vix aliquis de eiuſdem finis inefficace intentione, an præfatæ reprobationi præcedat, poſſitve abſolutè præcedere? mouerit quæſtionem, ſententiamve tulerit ſuam: cum tamen eius quæſtionis examen valde vtile, & dignum Theologis ſit.

CERTAMEN I.

Negatiua quæſtionis tam de facto, quam de poſſibili deciſio.

1. Apprime Theologus Vaſquez noſter vtilem hanc, & viro Theologo digniſſimam quæſtionem penitus non omiſit, d. 95. cit. c. 9. §. 1. vbi ad primum argumentum, quod ibi diluendum ſuſcepit reſpondet. Deum neminem reprobum à gratia efficace excludere ex intentione ipſum damnanda: quare, ne ex inefficace quidem intentione: loquitur autem in quæſtione de facto, nec aliis rationibus ſuam hanc concluſionem probat, quam à ſe datis c. 4. & 5. contra præcedentiam efficacis intentionis de reprobi exitio, & perditione æterna ad ipſius à gratia efficace reprobationem, ſed ad illas ipſas ſe refert: vidit enim profundus doctor in quæſtione de facto, æquo illas robore contra inefficacem, ac contra efficacem intentionem militare, vt mox clarebit: quid autem præſtent in quæſtione de poſſibili, conſtabit ex concluſionis noſtræ ſecundæ probationibus: contra vero noſter Ruiz de Montoya, d. citata non ſemel intentionem inefficacem de reprobi perditione eius à gratia efficace reprobationi, non de poſſibili ſolum, ſed de facto etiam, natura præcedere, aſſertiuè, vt quid extra controuerſiam, ſupponit. Noſtri demum Granados, & Arriaga, dum efficacem intentionem præcedere abſolute poſſe q. 4. cert. 1. docet, taciti inefficacis præcedentiam poſſibilem abſolute eſſe fatentur. Horum ſententiæ facile accedunt Richard. Durand. Bañez, Aluarez Zumel, Gonçalez Albelda, curſus diſcalceatus Carmelitus, Ioan. à S. Th. & Corduba à nobis citati q. 3. cert. 2. n. 1. dum efficacem intentionem excludendi reprobos à regno, ipſorum à gratia efficace reprobationi natura præire de facto duriuſcule, nec ſatis (me iudice) tutè defendunt.

2. Dico primo: intentio inefficax excluſioni reprobi à gloria, & damnationis ipſius à gratia efficace reprobationem natura non antecedit de facto Probatur omnibus fere argumentis, quibus ex ſcriptura, Patribus & ratione efficacis intentionis præcedentiam de facto reiecimus q. 3. à cert. 3. Primo ex ardenti Dei voluntate, & deſiderio de omnium, etiam reproborum ſalute: quod vetus, nouumque Teſtamentum à Deo, & toties nobis commendat: ſi enim reproborum mortem de ſe ſe, ac puro arbitratu ſuo Deus ſerio, ac vere, etſi inefficaciter, vult, deſiderat, atq; amat, ſalutem illorum velle dici abſolute non poteſt: etſi enim circa idē obiectum volitio, nolitioque veræ inefficaces tamen, eſſe ſimul in quavis voluntate, quare & in diuina, abſolutè poſſint, vtraque vero ſtante, nequit illas ſimul habens ab altera tantum abſolutè denominari. Non ſecus, ac eodem actu obiectum idem vel eius negationem diſiunctim volens, alterum determinate, ſiue obiectum, ſiue eius negationem, velle dici abſolutè non poſſet: ſiquidem reſpectu æque vtrumq; vere diſiunctim volentis inefficaciter, quod vno vel pluribus actibus æque vtrumque diſiunctim velit, refert nihili. Dices referre maximi, ſiquidem actu eodem nequit alterum extremum ardentius alio, etſi inefficaciter amari, quare nec volens vtrumvis, vnum determinate præ alio velle abſolutè dici poterit; ſecus autē ſi duplici actu atq; altero intenſiore vnum diſiuncti illius amet, quā aliud vt in rē præſenti reproborum ſalutem: tunc enim ab ardentiore alterius extremi deſiderio, & voluntate, illud determinatè volens dici abſolute debet, non autem extremū diſiuncti alterum, ſcilicet ardentius amati obiecti negationem.

3. Contra primo: quia, etſi intenſior voluntas, & ardentior erga alterum diſiuncti extremum ad abſolutam denominationē præualeat alteri voluntati tepidiori, ac remiſſiori circa extremum alterum, non tamen ita præualere poteſt, vt cum de volūtate erga extremū hoc expreſſe agitur, citra mendacium, cum adeſt, expreſſe, & abſolute negetur: atqui cum de voluntate perditionis impij, ac reprobi ſcriptura agit, illam expreſſe, abſolute, & vniuerſim negat clamans, *Deum neminem perire velle*, nulliuſq; quantumvis impij, ac reprobi mortem, *voluntas Dei eſſe*: Ergo ea inefficax de reproborum morte voluntas vera, quantūvis remiſſa Deo non adeſt, ni ipſum & ſcripturam mendacij redargui poſſe concedas. Contra ſecundo: quia ſemel admiſſa ea inefficace voluntate de reprobi perditione, intenſior intentione ſalutis eorum eſſe conuincitur: ergo iuxta hanc ſolutionem falſo etiam, & illuſoriè velle horum ſalutem dicetur Deus: conſequentia eſt clara. Antecedens probatur facile: quia non aliundè ſuaderi prudenter nobis probarive à nobis poteſt, maior vnius intentionis, & deſiderij ardor, & intentio, quā alterius intentionis de obiecto oppoſito, quam ex maiore vtrumq; volentis præparatione, accuratioréque prouidentia, & diſpoſitione mediorum, quib. vnum potius præ alio, certiuſq; de facto eueniat, atqui prouidentia præparatio & diſpoſitio exactior, accuratiorq; lōge eſt mediorū quib. mors reprobi potius, quā ſalus, certiuſq; & ſecurius, de facto eueniat: ſiquidem media cum eius æterna morte infallibiliter coniungenda ipſi præparantur, diſponuntur, & prouidentur à Deo, ex voluntate & intentione ſalutis ipſius ſolum prouidentur à Deo media ſufficientia, quibus illam conſequi tantum poſſit, & vix quandoq; poſſit: ergo ea intentio inefficax tua de reprobi perditione, & morte intenſior, ardentiorque in Deo eſt intentione de ipſius ſalute.

4. Confirmatur: quia ex hac voluntate admiſſa præparatur, prouideturq; reprobis à Deo negatio eius, quod potiſſimum gratiæ ſuæ eſt, nempè efficaciæ mediorum & au-

xiliorum gratiæ,quin gratiæ ex ſalutis intentione præſtitæ relinquatur,quod vix nec ſine multa Theologica lucubratione gratia eſſe contra Hæreticos defendatur:confirmatur ſecundo ab oppoſito, & vrgentius;etenim collatio gratiæ efficacis ex intentione inefficaci ſalutis prædeſtinati tantam intentionis huius intentionem arguit, & ardorem,vt inde,& vnicè,eius efficaciam,ſeu electionem efficacem prædeſtinatorum ad gloriam ante eorum abſolutè præuiſa merita à ratione probent: quod ſi id non euincant,vt vidimus,magnam tamen inde intentionis illius intenſionem(citra efficaciam)euinci negari non poteſt : atqui per vos ex intentione vera,etſi inefficaci per reprobationem providetur à Deo negatio efficaciæ gratiæ, & auxiliorum ad ſalutem , qua conſtituitur efficacia auxiliorum ad mortem præintentam:ergo ex eiuſmodi prouidentia reprobatiua ab efficacia mediorum ad ſalutem,magna & quam magna intenſio intentionis illius de morte , & perditione æterna reproborum demonſtratur ; longéque, haud dubio maior,quam ſit intentio intentionis de eorundem ſalute, ex qua ſufficientia tantum media , & auxilia gratiæ ipſis à Deo prouidentur,nec ſalutis,ſed perditionis effectum habitura : vrgetur demum ex ſcriptura,& Patribus : quia nemo inuitus, coactuſque venit , trahiturve ad id quod anterius,ac de ſeſe magis, vel æque etiam & abſolutè deſiderat,atque eius oppoſitum,nec de illius euentu dolet, & lachrymatur : atqui per ſcripturam, & Patres Deus venit inuitus,trahiturq;coactus ad reproborum perditionem,& ſuplicia,doletquę , & lachrymatur ſuo modo de eorum perditione:ergo anterius,ac de ſe ante ipſorum demerita,& ſubinde reprobationem à gratia eorum mortem,& perditionem,nec magis, nec æque atq; ipſorum ſalutem,imò nec verè,ac ſerio,adhuc inefficaciter amat.

5. Patres dein abſolute, & vniuerſim voluntatem Dei de ſeſe de perditione,& morte impij cuiuſvis,quantumvis perditi negantes, inefficacem etiam hanc voluntatem negant: dedimus illos cum controu.4. de volunt. tum q 3. à cert.3.A ratione vero illud etiam argumentum facit,quod contra efficacem perditionis reprobi voluntatem Dei de ſe , & illius de meritis abſolutis anteriorem inſtruximus, q.3 cert.1.fine,& cert.1.n.5. quia,vt bene Vaſq.ſupra, etſi Deus è ſupremi Dominij ſui iure nullis creaturæ demeritis ſpectatis , quibus ad exitium ipſi volendum excitetur, poſſit creaturæ rationali cuivis , & omni mortem, æternamque perditionem efficaciter , nedum inefficaciter pro ſuo libito velle;id tamen pio, benignóque ipſius in rationales creaturas ſuas dominio tribuere, deferréq;debemus, vt ni ita à Deo factum per ſcripturam , ac Patres nobis ipſe ſignificet,aſſerere teneamur factũ non fuiſſe, ſed eſſe potius infectum:atqui ita factum per ſcripturam & Patres nuſquam nobis innotuit : ergo Deum de ſe ſe,& anterius natura ad reprobi demerita abſoluta,ac eorum præuiſionem eius mortem , & perditionem æternam inefficaciter de facto velle negare debemus.Probatur ſecundo ratione quia ea voluntas ex iure dominij præfati Dei de meritis reprobi anterior, efficax etiam , necdum inefficax eſſe in Deo abſolutè poſſit;at ex intentione illa,inefficace etiam perditionis,& mortis æternæ reprobi, nequit Deus ipſum à gratia efficace ad vitandum , ſeu abolendum per pœnitentiam peccatum mortale finale reprobare : ergo nequit ea intentio inefficax mortis reprobi reprobationi ipſius à gratia efficace eſſe natura prior,& anterior : conſequentia eſt legitima,vt de ſe patet. Antecedens eſt ſecunda noſtra concluſio iam ſubiicienda,& probanda.

6. Dico ſecundo : intentio vlla de reprobi perditione, etiam inefficax,nequit abſolutis reprobi demeritis, eiuſq; à gratia efficace reprobationi natura præire:quare neque eſſe cauſa reprobationis ex parte Dei.Probatur concluſio eiſdem rationibus, quibus poſſibilitatem antecedentiæ,& cauſalitatis in hanc reprobationem à gratia efficace intentioni efficaci perditionis reprobi oſtendebamus q.4. tota,ex Patrum authoritate contentis,& confirmatis. Prima erat, quia ea intentio punitiua non ſolum eſſet iniuſta negatiuè, ſed poſitiuè etiam iniuſta, quia contra ius, necdum peccatoris,& nocentis,ſed innoxij, & innocentis adhuc ea eſſet intentio : quare de obiecto iniquo & poſitiuè iniuſto. Hanc Patrum rationem inſtruxi ad formam, eiuſque vim explicui totam,atq;euaſiones præcluſi cert.1. à n.4.ad 6.incluſiue , ea vero æquo impetu contra inefficacem intentionem fertur : cum circa obiectum turpe, & iniuſtum non ſolum efficax affectus , ſed & inefficax turpis,& poſitiuè iniuſtus ſit.Tertiam rationem efformaui ex amore peccati in Deo ab aduerſariis abſurdiſſime,& contra fidem admittendo vt oſtendi fusè ibidem ; tertiam ex Auguſt.deſumptam ediſſerui ead.q.cert.2. à n.1. ad 3. incluſiue : quod ſcilicet ex intentione efficace punitiua peccato anteriore Deus peccati amator conuinceretur : quod eſt hæretica blaſphemia, atque æque ex inefficace intentione punitiua deducitur vt ibi poſitas rationes pendenti patebit,& hæc quidem rationes contra intentionis punitiuæ inefficacis antecedentiam naturæ ad reprobationem à gratia efficace ſolummodo probant, non autem contra intentionis inefficacis à Deo ex iure ſupremi dominij habitæ antecedentiam ad eiuſmodi reprobationem , quare nec vniuerſim præſentem concluſionem probant : ſed contra hanc etiam intentionem inefficacem demeritis abſolutis reprobi,eiuſque à gratia efficace reprobationi anteriorem faciunt alia quæ ead.q.poſuimus.

7. Primum cert.1.n 7.quod ſcilicet Deus ex quocunq; fine ea intentio anterior reprobi demeritis, ac reprobationi à gratia habeatur, ſi tamen ex illa efficacia media Deus reprobo denegat,atque negationem efficacium mediorum prouidet præparat, atque diſponit, eius ſaluti inſidiabitur,exitiumque,& peccatum præparabit,ac de ſe ſe diſponet cum id , vt ipſum perdat ex quo velis fine præparet,prouideat,atque diſponat,etſi ex fine puniendi,& retributionis delictorum non ſit:id enim ſatis eſt, vt ex præhabita perditionis reprobi intentione ita agere Deus velit:quemadmodum aduerſo modo volens agere erga prædeſtinatos ex intentione ſalutis eorum ſalutem procurat, eamque prædeſtinatione ſua præparat,prouidet atque diſponit,etſi intentio illa inefficax,ex qua ita ſe gerit, ſalutis prædeſtinati non ſit ſalutis,vt præmij, & coronæ, ſed ſolum vt ſupremæ felicitatis ipſius : ſecundum argumentum intentionis inefficacis de reprobi perditione antecedentiam ad eius à gratia efficace reprobationem impoſſibilem,ex quovis habeatur, fine oſtendens poſuimus eadem q.4.cert.2.concl.2.n.5. à medio,eſtq;tertia probatio concluſionis illius,ſcilicet anterioris illius intentionis finem, cum fine reprobationis,& damnationis reprobi ob demerita,non poſſe inter ſe ſe coordinari , ita, vt harum finis, fini intentionis illius ſubordinetur : ſed, vt ſummum, comitanter ſe inuicem poſſe habere:vt ibi oſtendimus , & explicuimus.Hic ergo repetenda non ſunt,ſed applicanda ſolum,quæ ibi docuimus.

CERTAMEN II.

Ex quo fine , & intentione reprobi à gratia efficace reprobatio proueniat, prouenireve poſſit ſtatuitur.

1. HOc etiam minus, quam debeat, exacte à Doctoribus diſputatum video : vnde in eorum pluribus in conſequentiæ frequentes ad ea, quæ ſuper hactenus diſputatis ſtatuerant. Horum igitur edoctus malo rem hanc exactius diſcutere , ac perſcrutari decreui: eſt autem omnibus ſupponendum ex aliquo fine, & intentione Dei præſcitorum à gratia efficace reprobationem prouenire : cum enim reprobatio prouidentiæ , vt vidimus ſpecies ſit , atque prouidentia omnis mediorum ad præintentum finem ſit præparatio , nequit non finem & intentionem reprobantis aliquam reprobatio præſciti ab efficace gratia ſupponere Vaſquez d. 95. citat.capite nono , numero 50. §. *Quaret tamen aliquis* , duos fines , & intentiones reprobationi eiuſmodi antecedentes ex vulgari Doctorum ſententia , & apparente ſatis ſcripturæ,& Patrum authoritate deſignat. Primum oſtentationis gloriæ ſuæ per demonſtrationem ſuæ potentiæ in obſtinatorum vindicta , ac miſericordiæ prædiuitis , & gratiæ ſuæ in beneficiis & præmiis, quæ confert prædeſtinatis , id quod expreſſum videtur ad Rom.9. verbis illis. *Quod ſi Deus volens oſtendere iram, & notam facere potentiam*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tiam ſuam ſuſtinuit in multa patientia vaſa iræ in interitum, vt oſtenderet diuitias gloriæ ſuæ in vaſa miſericordiæ, quæ præparauit in gloriam : iuxta Auguſt. 2. de nuptiis, & concupiſc. c. 16. ac de bono perſeuer. c. 12. & 4. contra Iu. c. 8. ante med. vtrumq; finem & intentionem reprobationi præſcitorũ ab efficace gratia in Deo pręcedere multa eruditione docet, ac explicat Ruiz de Montoya d. 16. ſect. 8.

2. Addit vero ipſe ſect. 7 finis alterius intentionem aliam præſcitorum reprobationi dictæ de facto natura præire nempè vtilitatis prædeſtinatorum ex reprobatione præſcitorum ab efficace gratia capiundæ : id quod fuſiſſima eruditione probat, ſect. autem 5. n. 2. concl. 1. adiunctum de facto duobus illis finibus, & oſtenſionibus potentiæ in reprobis, ac diuitiarum gratiæ, & gloriæ ſuæ in prædeſtinatis vt compartialem finem ait, etſi totalis eſſe potuerit ſicuti, & n. 2. concl. 2. & ſect. 6. num. 29. concl. etiam 2. vbi eum finem efficaciter etiam intentum reprobationi à gratia efficace poſſe in Deo præcedere ait : verum n. 17. eiuſd. ſect. concl. 1, ait : intentionem efficacem oſtendendi ſuam iuſtitiam per executiuam punitionem reproborum ob eorum abſoluta demerita, & peccata ipſorum peccati, ac reprobationi ab efficace gratia de facto non præceſſiſſe. Hoc autem etſi : quia de intentione efficace eſt concluſioni primæ cert. 5. recitatæ in terminis non aduerſetur; virtute tamen aduerſatur cum illi, tum concluſioni 1. eiuſdem cert. n. 6. tum, quia argumentum ſpeciale contra intentionis illius efficaciam euerſione libertatis, & demeriti ob quod puniendus executiuè reprobus eſt iniuſtitiæ vindicatiuæ, & potentiæ diuinæ oſtenſionem in reprobo, quæ intenditur nihili ab eodem Ruiz habetur ſect. 6. à n. 29. quia efficax illa intentio per ſcientiam mediam regulatur ac proinde in eius doctrina (tametſi falſa) libertatis, & demeriti ratio æquè, efficacia intentionis illius admiſſa ſaluatur, ac ſi inefficax ſolum intentio foret. Tum, quia iniuſtitia poſitiua, ac indecentia intentionis punitiuę meritis reprobi malis natura anterioris æque contra inefficacem, atque contra efficacem intentionem punitiuam militat vt vidimus, & Ruiz ipſe ſupponit: quare eodem fundamento quo efficax de facto negatur, inefficax negari de facto debet atq; eodem, quo inefficax de facto aſſeritur, efficax de facto debet admitti: cum idem ſolum idemque alterutrum affirmandi fundamentum vnicum ſit, & vtrique commune.

3. Vt à veritate, & conſequentia in præſenti non aberretur, dicendum eſt primo. Reprobationi impij à gratia efficaci intentio adhuc inefficax, eius demeritis anterior oſtenſionis ſuæ potẽtiæ, & iuſtitiæ vindicatiuę, in reprobo vel gloriæ, & miſericordiæ ſuæ in prædeſtinato vel deniq; vtilitatis ex reprobi peccatis reprobatione, & ſuplicio, maioris à prędeſtinato capiũdę minime pręcedit, imò nec poteſt abſolutè præcedere. Probatur concluſio ex omnib argumẽtis cert. 1. efformatis ab abſurdis prouidentiæ pręparationis, ac diſpoſitionis peccatorũ reprobi à Deo: item de amore Dei erga reprobi peccatum: deinde reparatis à Deo inſidiis reprobi ſaluti, quod Deo eſt impoſſibile, concluſionem vero, quatenus de facto eſt ea inſuper probant, quæ de facto intentionem efficacem de iiſdem excluſerunt q. 4. & inefficacem q. hac 5. cert. 1. Huic concluſioni conſenſiſſe videntur Vaſq. & Ruiz docentes permiſſionem peccati, (quæ ipſa reprobatio à gratia efficace eſt) ex eiuſmodi finibus, & intentione non eſſe probant ex citato Pauli loco, Vaſquez d. 95. cit. c. 7. §. *Ad illa loca*, & ſequente, cuius fine ait particulam *vt* ibi non intentum finem, ſed ſolum euentum futurum prædicere, & enunciare ex phraſi ſcripturæ frequentiſſima Iſaiæ 6. & Lucæ 8. *vt videntes non videant*, & alias ſæpè Ruiz cit. d. 16. ſect. 6. n. 20. & 21. ex Chryſoſt. & Oecumenio, recitatis ſup. q. 3. cert. 3. n. 7. (quibus conſonat Theophylactus ad verba Pauli) ita illum locum interpretatur, vt intentio oſtenſionis potentiæ, & iuſtitiæ vindicatiuæ in reprobos, non niſi poſt eorum peccata, quibus ſe vaſa iræ, apta in interitum conſtituunt, abſolutè præuiſa, in Deo fuerit : cui doctrinæ Vaſquez præluxit, inſtititque, vt ſuam proximè datam interpretationem particulæ *vt* confirmaret, n. 39. fine, §. *cogimur autem ita interpretari*, quoties, inquit, res illa voluntatis Dei abſolute non eſt, vt non eſt peccatum, vel non eſt de primaria, ſed ſolum ſecundaria eius voluntate, & peccatum ſupponente, qualis eſt, oſtenſio iuſtitiæ Dei vindicatiuæ & miſericordiæ in peccati correctione, & pænitentia, capite vero 11. n. 5. fine alium finem poſuit ab Auguſtino deſignatum 1. ad Simplician. quæſt. 2. poſt med. vt ſcilicet è reproborum perditione electi per timorem mundarentur iuxta id Pſalmi 71. *Manus ſuas lauabit in ſanguine peccatorum*, cum tamen finem cum peccatum ſupponat, ac ſubinde ſecundariæ voluntatis Dei ſit anterius ad peccatum, & reprobationem à gratia efficace intendi à Deo non poſſe ait conſone ad recitatam eius doctrinam locis memoratis, & d. 93. c. 2. quam Auguſtini eo teſtimonio eſſe probat probaréq; æque poſſet ex illo quod recitat ex 4. contra Iulian. prope med. *Demonſtrans quid omnibus debeatur* (vtique damnationem ab originale ſiue contractum, ſiue imminens, & in Adamo abſolute præuiſum) *vt hinc diſcant, quos liberat, quæ ſibi pæna debita* (quæ non niſi poſt peccatum debita eſt) *relaxetur, &c quæ indebita*, contra id peccati debitum *gratia condonet*.

4. Dicendum ſecundo: finis oſtenſionis gloriæ ſuæ, ſiue donatione gratiæ efficacis ex miſericordia, & beneficentia, & gloriæ prædeſtinatis, ſiue denegatione efficacis gratiæ, & gloriæ reprobis, item oſtenſionis ſupremi ſui dominij, & libertatis in eis concedendis, vel denegandis, quatenus ſolũ ex eis denegatis, vel conceſſis cognoſci à creaturis rationalibus in hac, vel in alia vita poteſt, reprobationi impiorum ab efficace gratia præintentus à Deo poteſt præcedere, ac de facto præceſſit. Nota limitationem concluſioni huic noſtræ adhibitam, *quatenus ſolum ex eis &c.* ne eam primæ concluſioni inconſequentem iudices, & aduerſam probatur eius intentionis præcedentia reprobationi abſolute poſſibilis : quia in ea præcedentia intentionis illius reprobationi, ac permiſſioni peccati nulla Dei indecentia, aut imperfectio apparet, quæ intercederet, ſi ex peccato, aut per peccatum, illudve ſupponendo oſtenſio gloriæ Dei, &c. futura, & præintenta à Deo eſſet, vt vidimus concl. 1, Præcedentia vero de facto intentionis illius probabiliter ſatis ſuadetur ex teſtimoniis ſcripturæ, & Patrum ab aduerſariis contra 1. concluſionem productis; tametſi germanior eorum interpretatio ſit, quam ibi dedimus de ſignificatione euentus futuri, non finis præintenti, ex qua apertam ſolutionem habent teſtimonia innumera, quæ contra eand. concluſionem, & pro aduerſa ſua Ruiz conceſſit ſect. 7. ex Patrib. ad eas quæſtiones reſpondentibus: cur bonus Deus peccata permiſerit? cur primos Parentes præſcius lapſus eorum, ac ſimiliter lapſus malorũ Angelorum reproborumq; omniũ eos condiderit, & creauerit? quibus Patres reſpondent: ita à Deo factum, quia præſciebat etiam quanta ex eorum peccatis bona in mundo ponere poterat, & in prædeſtinatis, eratque in eis poſiturus de facto, ſi præfati homines, & Angeli conderentur, & peccarent, ſed vbinam magni, & maioris boni inde à mundo, & à prædeſtinatis capiendæ finem præintentum permiſſioni peccati, & reprobationi impiorum à gratia efficace teſtimonia, & reſponſa illa Patrum aſſeruere? Præſcientia ſiquidem, & potentia boni euentus ex peccati permiſſione futuri, & impiorum creatione certitudinem ſolummodo probant, quam non negamus, ſed aſſertam à Patribus teſtimoniis illis fatemur.

5. Oppones contra negatam poſſibilitatem pręcedentiæ intentionis, inefficacis etiam, gloriæ à Deo, & vtilitatis à prædeſtinatis capiendæ ex permiſſione peccati, etenim paſſio, & mors Chriſti; eiuſque per illas actiua Chriſti, & paſſiua noſtri redemptio præintenta, ſaltem inefficaciter fuit incarnationi, ac ſceleribus Iudæorum in ea diſponenda, exequenda, & peragenda, quare & reprobationi ipſorũ à gratia efficace ne tot, tamq; immania peccata perpetrarent: ergo licet oſtenſio gloriæ Dei in ſua potentia, & iuſtitia vindicatiua, qua reprobos puniet, & miſericordiæ ſuę erga prędeſtinatos cum maioribus commodis ex reprobatione, & peccatis reproborum, tum comparatione iræ in hos exercitæ magis elucens executiuè peccata, & reprobationem ſupponat, poterit tamen anterius ad ipſa inefficaciter ſaltem præintendi, atq; reprobationi impiorũ à gratia efficace pręcedere ipſamque ſuo modo cauſare: vt factum teſtimonio Patrum videntur apertius ſonare, confirmatur ex noſtris principiis, ſtatuimus enim inter media non habere rationem finis adhuc quoad finis motionem, ratione cuius remotiora ni proximiora fini amarentur, amari remotiora ad finem, atque propter finem amari non poſſent: ex hoc vero principio inferebamus permiſſionem peccati, ſiue reprobationem prædeſtinati per pœnitentiam receſſuri à gratia efficace, qua illud vitaretur

effectum prædeſtinationis ad ſalutem pœnitentia obtinendam eſſe poſſe, quia inde peccatum quod neceſſarium medium ad pœnitentiam, ipſique, & ſaluti proximius, quam peccati permiſſio,ſeu ab ea efficace gratia eſt amãdum à Deo minime infertur : ergo, etſi peccata reproborum media neceſſaria ad gloriæ oſtenſionem præfatam, eique proximiora ſint,quam permiſſio peccatorum reprobis, ſiue ipſorum à gratia efficace reprobatio, poterit tamen præfata oſtenſio gloriæ Dei per reproborum peccata, neceſſario obtinenda anterius ad ipſorum peccata, & reprobationem à Deo amari,atque inefficaciter ſaltem intendi,quin inde peccata illorum amare teneatur Deus;atque adeo abſque vlla Dei indecentia eius finis intentio inefficax reprobationi impiorum ab efficace gratia poterit abſolute præcedere,de factoque,præcedet,vt Patrum teſtimonia videntur ſonare.

Sed tamen facile obiectiones iſtæ diluuntur. Prima de intentione ſaltem inefficace redemptionis noſtræ,& ſatisfactionis Chriſti per paſſionem, & mortem à Iudæis, & crucifixoribus inferendam non probat abſolutam, & anteriorem ſceleribus ipſorum, in eàrum patratione intercedentium eſſe, ſed conditionatam ſolum, vt ex illis verbis Iſaiæ. 53. *Si poſuerit pro peccato animam ſuam videbit ſemen longæuum* ſatis explicatur. Secundo cum meritum ſatisfactioque Chriſti, & noſtra ab ipſo redemptio ex eius oblatione paſſioni, & morti à Iudæis infligendæ, atque ex morte ipſa tanquam à conditione illas conſumante conſtiterit : atque mors ipſa ab alia adæquata cauſa, quam à Iudæis, & crucifixoribus honeſtiſſime inducta fuerit & apposita (nempe ex vehementiſſimo dolore de hominum peccatis à perfectiſſima in Deum & homines charitate ſuborto) potuit optime abſolutè inefficaciter Chriſti ſatisfactio, redemptioque noſtra morte per eam viam doloris, & charitatis Chriſti inducta, conſumanda, (non autem alia via qua adæquate etiam impiorum Iudæorum, & crucifigentium inducta mors fuit) à Deo decentiſſime intendi, quin in ea linea expectanda peccata crucifigentium eſſent imo vero, de incarnatione agentes controu. de merito Chriſti. d. de iis, quæ fuit de facto promeritus Chriſtum meritis morte puriſſima illa & honeſtiſſima via inducta conſummatis gratiam crucifixoribus, vt tantum ſcelus, vitarent promeritum fuiſſe facile defendimus, & monſtrauimus. Secunda obiectio quæ ad hominem ex principio illo noſtro vrgentior videbatur, nihil probat. Non enim ex intentione efficace, vel inefficace punitionis, & vindictæ iuſtæ de reproborum peccatis anteriore ad abſoluta eorum peccata, & à gratia efficace reprobationem Deum peccatorũ amatorem contra aduerſarios inferebamus, quia peccata media fini proximiora ſint, quare, & remotiorum amore neceſſario amanda, id enim principium illud noſtrum expreſſe negat ; ſed quia peccata ipſa obiectiuam punitionem, & vindictam honeſtam, ac non poſitiue iniquam, & iniuſtam, Deoque nuſquam amabilem, inadæquate ſaltem conſtituunt (quod ipſum de aliis ſimilibus eſt:) vt vidimus q. 3. & 4. & memorauimus q. hac. 5. cert. 1. num. 6. quod ſi Dei erga reproborum peccata amor ex ea inefficaci intentione non inferretur, alia tamen ibidem monſtrata abſurda inferrentur præparationis diſpoſitioniſque peccatorum & perditionis reprobi à Deo atque inſidiarum à Deo intentarum, poſitarumque reprobi ſaluti, quæ ſatis ſuperque eiuſmodi intentionem adhuc inefficacem reprobationi & peccatis reprobi natura anteriorem Deo indignam oſtenderent, atque impoſſibilem.

QVÆSTIO VII.

De cauſa reprobationis ex parte reprobi.

BReuius aliis præſentem quæſtionem, atque expeditius profligabimus, quia alias de cauſa reprobationis ex parte Dei, quæſtiones quas ſimul examinant plerique ſeorſim diſputauimus : quo confuſionem, & æquiuocationi magna ex parte in ſententia ferenda viam occluſimus. Ne vero in quæſtione præſente locus aliquis æquiuocationi poſſit patere, erit advertendum reprobationem, de qua diſputamus, obiectiue ſumptam nihil aliud continere, quam denegationẽ gratiæ efficacis ad non peccandum, ſeu non reſipiſcendum finaliter ac perſeueranter, ſicuti & oppoſitæ prædeſtinationis efficax gratia ad non peccandum, ſeu reſipiſcendum finaliter ac perſeueranter adæquatum, & totale obiectum eſt : cuius proinde ſi adæquate vel inadæquatè ſumpti cauſa ex parte reprobi, vel prædeſtinati cauſa detur, & actus Dei prædeſtinantis,ſeu reprobantis adæquatè, vel inadæquatè ſumpti cauſa ſuo modo dabitur ex parte reprobi, vel prædeſtinati. Dixi autem obiectum, non autem effectus, tametſi gratia efficax prædeſtinationis, eiuſque negatio reprobationis effectus ſit : quia alterutrius effectus ſunt alij qui neutrius ſunt obiecta, vt gloria prædeſtinationis, & à gloria excluſio,& condemnatio reprobi reprobationis quorum cauſam dari ex parte reprobi,vel prædeſtinati ex quæſtionem Catholicis Doctoribus,& fidei dogma eſt ex qua conſtat prædeſtinatum pro meritis gloria præmiari,reprobum vero pro demeritis ſuis vel actualibus,vel originalibus excluſione à gloria, & inferni cruciatib. puniri.

CERTAMEN I.

Notatis aliquot quæſtionis, cum de re, tum de nomine, punctum ipſum ad purum proponitur, & Scopus expeditur.

1. NOtandum in primis eſt reprobationem à gratia efficace tam obiectiue, ſiue ex parte obiecti proprij,ſcilicet negationis gratiæ efficacis præfatæ,quam ſubiectiuè,ſeu ex parte actus,quo Deus reprobans ab eiuſmodi gratia reprobat impium dupliciter accipi ad præſentem quæſtionem. Primo adæquate,prout denegationem gratiæ omnis efficacis à prima ad vltimam denegationem (ſi plures & inter ſe coordinatæ in reprobatione aliquorum ſint) continet,aut concernit,vel inadæquatè, prout gratiæ efficacis denegationem vnam ſolum,vel plures etiam, et coordinatis inter ſe,non tamen omnes coërcet.Huius autem reprobationis inadæquatè ſumptæ cauſam ex parte reproborum adultorum, ſiue in baptizati, ſiue baptizati male vixerint propriáq; voluntate deliquerint cauſam ex parte ipſorum dari poſſe : immò, & de facto dari dubium Theologis non eſt:cum certum vtique ſit eiuſmodi reprobos ob anteacta peccata in vlteriora alia peccata finalia & impænitentiam finalem labi à Deo permitti, quod ipſum eſt à gratia efficace ad finaliter reſipiſcendum, vel non pecandum illos reprobari : id quod intelligendum etiam de venialibus quorum merito congruo ſolum, & intuitu, ſeu motiuo gratia efficax ad non peccãdum mortaliter ad vitæ extremum à Deo quandoq;negatur : tunc enim à negatione gratiæ efficacis ad anterius illud veniale vitandũ reprobatio inchoatur, & denegatione efficacis gratiæ alterius, ad non grauiter peccandum finaliter completur, vt de ſe patet.

2. Adæquata vero reprobatio, vt ad reprobos omnes extenditur dupliciter ex parte obiecti,ac ſubinde actus, & ſubiecti accepta eſſe poteſt. Altero enim diuiſibilis eſt, & partibus pro obiecti diuiſibilitate conſtans,ſcilicet pluribus gratiæ efficacis denegationibus inter ſe coordinati vt nuper explicuimus. Altera vero indiuiſibilis,quia vnica gratiæ denegatione inchoatur ſimul, & completur, & adæquate conſtituitur : quare idem eſt cauſam reprobationis huius ex parte ita reprobatorum quærere,atq; cauſam totius reprobationis adæquatè ſumptæ ipſorum inquirere : indiuiſibilis autem huius adæquatæ reprobationis exempla ſunt infantium omnium imbaptizatorum ante rationis vſum cum originali obeuntium reprobationes omnes : iis ſi qui denegatione auxilij efficacis vnica, vt baptizentur, atque originali mundentur tota tota, & adæquata reprobatio contingit : & cuius ſane cauſa, &

ORTE.G. In 4. parti D VIa.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

tiam ſuam ſuſtinuit in multa patientia vaſa iræ in interitum, vt oſtenderet diuitias gloriæ ſuæ in vaſa miſericordiæ, quæ præparauit in gloriam : iuxta Auguſt. 2. de nuptiis, & concupiſc. c. 16. ac de bono perſeuer. c. 12. & 4. contra Iu. c. 8. ante med. vtrumq; finem & intentionem reprobationi præſcitorũ ab efficace gratia in Deo pręcedere multa eruditione docet, ac explicat Ruiz de Montoya d. 16. ſect. 8.

2. Addit vero ipſe ſect. 7 finis alterius intentionem aliam præſcitorum reprobationi dictæ de facto natura præire nempè vtilitatis prædeſtinatorum ex reprobatione præſcitorum ab efficace gratia capiundæ : id quod fuſiſſima eruditione probat, ſect. autem 5. n. 2. concl. 1. adiunctum de facto duobus illis finibus, & oſtenſionibus potentiæ in reprobis, ac diuitiarum gratiæ, & gloriæ ſuæ in prædeſtinatis vt compartialem finem ait, etſi totalis eſſe potuerit ſicuti, & n. 2. concl. 2. & ſect. 6. num. 29. concl. etiam 2. vbi eum finem efficaciter etiam intentum reprobationi à gratia efficace poſſe in Deo præcedere ait : verum n. 17. eiuſd. ſect. concl. 1. ait : intentionem efficacem oſtendendi ſuam iuſtitiam per executiuam punitionem reproborum ob eorum abſoluta demerita, & peccata ipſorum peccati, ac reprobationi ab efficace gratia de facto non præceſſiſſe. Hoc autem etſi : quia de intentione efficace eſt concluſioni primæ cert. 5. recitatæ in terminis non aduerſetur; virtute tamen aduerſatur cum illi, tum concluſioni 1. eiuſdem cert. n. 6. tum, quia argumentum ſpeciale contra intentionis illius efficaciam euerſione libertatis, & demeriti ob quod puniendus executiuè reprobus eſt iniuſtitiæ vindicatiuæ, & potentiæ diuinæ oſtenſionem in reprobo, quæ intenditur nihili ab eodem Ruiz habetur ſect. 6. à n. 29. quia efficax illa intentio per ſcientiam mediam regulatur ac proinde in eius doctrina (tametſi falſa) libertatis, & demeriti ratio æquè, efficacia intentionis illius admiſſa ſaluatur, ac ſi inefficax ſolum intentio foret. Tum, quia iniuſtitia poſitiua, ac indecentia intentionis punitiuę meritis reprobi malis natura anterioris æque contra inefficacem, atque contra efficacem intentionem punitiuam militat vt vidimus, & Ruiz ipſe ſupponit: quare eodem fundamento quo efficax de facto negatur, inefficax negari de facto debet atq; eodem, quo inefficax de facto aſſeritur, efficax de facto debet admitti: cum idem ſolum idemque alterutrum affirmandi fundamentum vnicum ſit, & vtrique commune.

3. Vt à veritate, & conſequentia in præſenti non aberretur, dicendum eſt primo. Reprobationi impij à gratia efficaci intentio adhuc inefficax, eius demeritis anterior oſtenſionis ſuæ potẽtiæ, & iuſtitiæ vindicatiuę, in reprobo vel gloriæ, & miſericordiæ ſuæ in prædeſtinato vel deniq; vtilitatis ex reprobi peccatis reprobatione, & ſuplicio, maioris à prędeſtinato capiũdę minime pręcedit, imò nec poteſt abſolutè præcedere. Probatur concluſio ex omnib argumẽtis cert. 1. efformatis ab abſurdis prouidentiæ pręparationis, ac diſpoſitionis peccatorũ reprobi à Deo: item de amore Dei erga reprobi peccatum: deinde reparatis à Deo inſidiis reprobi ſaluti, quod Deo eſt impoſſibile, concluſionem vero, quatenus de facto eſt ea inſuper probant, quæ de facto intentionem efficacem de iiſdem excluſerunt q. 4. & inefficacem q. hac 5. cert. 1. Huic concluſioni conſenſiſſe videntur Vaſq. & Ruiz docentes permiſſionem peccati, (quæ ipſa reprobatio à gratia efficace eſt) ex eiuſmodi finibus, & intentione non eſſe probant ex citato Pauli loco, Vaſquez d. 95. cit. c. 7. §. *Ad illa loca*, & ſequente, cuius fine ait particulam *vt* ibi non intentum finem, ſed ſolum euentum futurum prædicere, & enunciare ex phraſi ſcripturæ frequentiſſima Iſaiæ 6. & Lucæ 8. *vt videntes non videant*, & alias ſæpè Ruiz cit. d. 16. ſect. 6. n. 20. & 21. ex Chryſoſt. & Oecumenio, recitatis ſup. q. 3. cert. 3. n. 7. (quibus conſonat Theophylactus ad verba Pauli) ita illum locum interpretatur, vt intentio oſtenſionis potentiæ, & iuſtitiæ vindicatiuæ in reprobos, non niſi poſt eorum peccata, quibus ſe vaſa iræ, apta in interitum conſtituunt, abſolutè præuiſa, in Deo fuerit : cui doctrinæ Vaſquez præluxit, inſtititque, vt ſuam proximè datam interpretationem particulæ *vt* confirmaret, n. 39. fine, §. *cogimur autem ita interpretari*, quoties, inquit, res illa voluntatis Dei abſolute non eſt, vt non eſt peccatum, vel non eſt de primaria, ſed ſolum ſecundaria eius voluntate, & peccatum ſupponente, qualis eſt, oſtenſio iuſtitiæ Dei vindicatiuæ & miſericordiæ in peccati correctione, & pænitentia, capite vero 11. n. 5. fine alium finem poſuit ab Auguſtino deſignatum 1. ad Simplician. quæſt. 2. poſt med. vt ſcilicet è reproborum perditione electi per timorem mundarentur iuxta id Pſalmi 71. *Manus ſuas lauabit in ſanguine peccatorum*, cum tamen finem cum peccatum ſupponat, ac ſubinde ſecundariæ voluntatis Dei ſit anterius ad peccatum, & reprobationem à gratia efficace intendi à Deo non poſſe ait conſone ad recitatam eius doctrinam locis memoratis, & d. 93. c. 2. quam Auguſtini eo teſtimonio eſſe probat probaréq; æque poſſet ex illo quod recitat ex 4. contra Iulian. prope med. *Demonſtrans quid omnibus debeatur* (vtique damnationem ab originale ſiue contractum, ſiue imminens, & in Adamo abſolute præuiſum) *vt hinc diſcant, quos liberat, quæ ſibi pæna debita* (quæ non niſi poſt peccatum debita eſt) *relaxetur, & quæ indebita*, contra id peccati debitum *gratia condonet.*

4. Dicendum ſecundo: finis oſtenſionis gloriæ ſuæ, ſiue donatione gratiæ efficacis ex miſericordia, & beneficentia, & gloriæ prædeſtinatis, ſiue denegatione efficacis gratiæ, & gloriæ reprobis, item oſtenſionis ſupremi ſui dominij, & libertatis in eis concedendis, vel denegandis, quatenus ſolũ ex eis denegatis, vel conceſſis cognoſci à creaturis rationalibus in hac, vel in alia vita poteſt, reprobationi impiorum ab efficace gratia præintentus à Deo poteſt præcedere, ac de facto præceſſit. Nota limitationem concluſioni huic noſtræ adhibitam, *quatenus ſolum ex eis &c.* ne eam primæ concluſioni inconſequentem iudices, & aduerſam probatur eius intentionis præcedentia reprobationi abſolute poſſibilis : quia in ea præcedentia intentionis illius reprobationi, ac permiſſioni peccati nulla Dei indecentia, aut imperfectio apparet, quæ intercederet, ſi ex peccato, aut per peccatum, illudve ſupponendo oſtenſio gloriæ Dei, &c. futura, & præintenta à Deo eſſet, vt vidimus concl. 1, Præcedentia vero de facto intentionis illius probabiliter ſatis ſuadetur ex teſtimoniis ſcripturæ, & Patrum ab aduerſariis contra 1. concluſionem productis ; tametſi germanior eorum interpretatio ſit, quam ibi dedimus de ſignificatione euentus futuri, non finis præintenti, ex qua apertam ſolutionem habent teſtimonia innumera, quæ contra eand. concluſionem, & pro aduerſa ſua Ruiz conceſſit ſect. 7. ex Patrib. ad eas quæſtiones reſpondentibus : cur bonus Deus peccata permiſerit ? cur primos Parentes præſcius lapſus eorum, ac ſimiliter lapſus malorũ Angelorum reproborumq; omniũ eos condiderit, & creauerit ? quibus Patres reſpondent: ita à Deo factum, quia præſciebat etiam quanta ex eorum peccatis bona in mundo ponere poterat, & in prædeſtinatis, eratque in eis poſiturus de facto, ſi præfati homines, & Angeli conderentur, & peccarent, ſed vbinam magni, & maioris boni inde à mundo, & à prædeſtinatis capiendæ finem præintentum permiſſioni peccati, & reprobationi impiorum à gratia efficace teſtimonia, & reſponſa illa Patrum aſſeruere ? Præſcientia ſiquidem, & potentia boni euentus ex peccati permiſſione futuri, & impiorum creatione certitudinem ſolummodo probant, quam non negamus, ſed aſſertam à Patribus teſtimoniis illis fatemur.

5. Oppones contra negatam poſſibilitatem pręcedentiæ intentionis, inefficacis etiam, gloriæ à Deo, & vtilitatis à prædeſtinatis capiendæ ex permiſſione peccati, etenim paſſio, & mors Chriſti; eiuſque per illas actiua Chriſti, & paſſiua noſtri redemptio præintenta, ſaltem inefficaciter fuit incarnationi, ac ſceleribus Iudæorum in ea diſponenda, exequenda, & peragenda, quare & reprobationi ipſorũ à gratia efficace ne tot, tamq; immania peccata perpetrarent: ergo licet oſtenſio gloriæ Dei in ſua potentia, & iuſtitia vindicatiua, qua reprobos puniet, & miſericordiæ ſuę erga prędeſtinatos cum maioribus commodis ex reprobatione, & peccatis reproborum, tum comparatione iræ in hos exercitæ magis elucens executiuè peccata, & reprobationem ſupponat, poterit tamen anterius ad ipſa inefficaciter ſaltem præintendi, atq; reprobationi impiorũ à gratia efficace pręcedere ipſamque ſuo modo cauſare: vt factum teſtimonio Patrum videntur apertius ſonare, confirmatur ex noſtris principiis, ſtatuimus enim inter media non habere rationem finis adhuc quoad finis motionem, ratione cuius remotiora ni proximiora fini amarentur, amari remotiora ad finem, atque propter finem amari non poſſent: ex hoc vero principio inferebamus permiſſionem peccati, ſiue reprobationem prædeſtinati per pœnitentiam receſſuri à gratia efficace, qua illud vitaretur